
Публико Πούμπλικο Publico Text

The narrow proportion of Publico Text makes for efficient text settings, but the squareness of the forms and overall openness keeps the face from looking squeezed. Rather than the refined elegance seen in the Headline, Publico Text is characterized by sturdiness in the serifs and less pronounced ball terminals, making for an even, comfortable texture. The Cyrillic version has been designed by Moscow-based type designer Ilya Ruderman, and the Greek was designed by Athens-based type designer Panagiotis Haratzopoulos.

PUBLISHED
2022

DESIGNED BY
PAUL BARNES & CHRISTIAN SCHWARTZ
ILYA RUDERMAN
PANAGIOTIS HARATZOPOULOS

6 STYLES
3 WEIGHTS W/ ITALICS

FEATURES
SMALL CAPS (ROMAN & ITALIC)
PROPORTIONAL/TABULAR LINING FIGURES
PROPORTIONAL/TABULAR OLDSTYLE FIGURES
FRACTIONS (PREBUILT AND ARBITRARY)
SUPERScript/SUBSCRIPT
ORDINALS

Publico Text is composed of three weights with matching italics. All styles include a comprehensive set of typographic features, such as small caps, fractions, as well as lining, oldstyle and small cap figures in both proportional and tabular widths. Publico Text supports use in a wide range of languages and a selection of simple dingbats is also included.

Publico Text LCG Roman
Publico Text LCG Italic
Publico Text LCG Semibold
Publico Text LCG Semibold Italic
Publico Text LCG Bold
Publico Text LCG Bold Italic

Rather than using ambiguous names like “Pro”, “World” or “WGL” for our font files with extended language support, we have devised a simple way to denote which alphabets are supported in complex families like Publico.

LC
Latin + Cyrillic

Font files with LC in the family name support our full standard range of languages that use the Latin alphabet, plus languages that use Cyrillic, including Russian, Ukrainian, Belorussian, Serbian, and Bulgarian.

LG
Latin + Greek

Font files with LG in the family name support our full standard range of languages that use the Latin alphabet, plus monotonic Greek.

LCG
Latin + Cyrillic + Greek

Font files with LCG in the family name support our full standard range of languages that use the Latin, Cyrillic, and Greek alphabets.

RECOMMENDED MINIMUM & MAXIMUM SIZESPUBLICO BANNER LCG,
60 PT+

Economy wonk
Морского
ВРОХН

PUBLICO HEADLINE LCG,
18 - 70 PT

Της αναλήφθηκαν από την κυβέρνηση της
Последовало создание других
During these voyages

PUBLICO TEXT LCG,
6 - 18 PT

ЕДВА ЛИ НЕ САМОЙ ЗАМЕЧАТЕЛЬНОЙ ФИГУРОЙ в истории компании был Ян Питерсзон
On these initial journeys to India, they centred on silk & rum
Ήταν η πρώτη πολυεθνική εταιρεία στον κόσμο αφο
Granted a Royal Charter on January 11th, 1849

PUBLICO TEXT MONO LCG,
6 - 18 PT

1,200 tonne Portuguese Carrack in the Malacca Straits, with trade from
Огромное количество изданий было сделано начале
Μερίσμα 18% για σχεδον 200 ετη, εως οτου
Returning from England in late-1603

ALONG WITH CONTEMPORARY ERWIN PISCATOR, THERE WAS
 The United Nations Environment Programme (UNEP) coordinated
 FROM AUTOMOBILES TO TELEVISION, THE SPECTACLE TURNS
 The name ABBA (an acronym of Agnetha, Benny, Björn, Anni-Frid)

PUBLICO TEXT ROMAN, 14 PT

LIECHTENSTEIN IS ALSO THE RICHEST COUNTRY PER CAPITA IN
Due to the success of this separate production of primary separations
AZ ALACSONY HÁZAK IJEDTEN NYITOGATTÁK PIROS SZEMEIKET
The Hacienda—opened in 1981—at times was mostly supported by new

PUBLICO TEXT ITALIC, 14 PT

GROWING UP IN ONE OF THE LARGEST CITIES IN BULGARIA
Það dýr, sem þessu hafði valdið, hlaut að hafa lagtönn mikla og
YOUNG AUTHOR’S FIRST NOVEL BREAKING SALES RECORDS
At that time, it seemed a place in which anything could happen

PUBLICO TEXT SEMIBOLD, 14 PT [ALTERNATE R]

FLAMANDILAISEN KYLÄN REUNALLA, PENINKULMAN PÄÄSSÄ
An IEC (Ion-exchange chromatography) procedure involves almost
MÖGEN DIESE KUNSTÄUSSERUNGEN FÜR UNSERE OPTISCHEN
Originally conceived by Rob Gretton, it was largely financed by the

PUBLICO TEXT SEMIBOLD ITALIC, 14 PT

THOMAS DE LA WARRE, LORD OF THE MANOR, FOUNDED
Average annual rainfall in the city is 806.6 mm, and over the
THE PHILHARMONIC ORCHESTRA TOURS CITIES IN INDIA
Wie kiedy zza którego węgła wyrzy w dzień pogodny słońce

PUBLICO TEXT BOLD, 14 PT

THIS PERCENTAGE OF THE POPULATION IN NEW YORK CITY
Approximately £14,000 was set aside for the benefit of her eldest
INTERNATIONAL ARCHITECTURE EXHIBIT OPENS IN MIAMI
The greater metropolitan area has over 120,547,700 inhabitants

PUBLICO TEXT BOLD ITALIC, 14 PT [PROPORTIONAL OLDSTYLE FIGURES]

НЯКОЛКО ЧЕСТО СРЕЩАНИ АТРИБУТА, КОИТО МОЖЕ ДА СЕ
Термин аль-хинд до сих пор обозначает жителей современной
ДАЛЕЙШАЙ ЭВАЛЮЦЫИ ВЕДЫЧНОЙ РЭЛІГІІ І БРАХМАНІЗМУ
Более 20 дней в году идут сильные дожди, на побережье часто

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, 14 PT

*ПРЕДСТАВЛЯЛА СОБОЙ ГОСУДАРСТВО УПРАВЛЯЕМОЕ ЦАРЁМ
Време Бурскоіа райіа Ганди је оріанзирао санийіейіску јединицу
МОГЛА БЫТЬ СОСТАВЛЕНА ПОСЛЕ БОЛЕЕ РАННИХ РАЗДЕЛОВ
Качестве источников Найтон пользовался трудами историков*

PUBLICO TEXT CYRILLIC ITALIC, 14 PT

**СЛЕД ТОВА ГО ВЪЗПРОИЗВЕЖДА ОТ МЯСТОТО НА ЗАПИС
С остатками фортификационных сооружений находится на
РОСТ НАСЕЛЕНИЯ СВЯЗАННЫЙ С УСПЕХАМИ СЕЛЬСКОГО
Диалектов арамейского языка можно обнаружить в районе**

PUBLICO TEXT CYRILLIC SEMIBOLD, 14 PT

*ПРОТЕ ОДНІЄЇ КОДОВОЇ ТАБЛИЦІ НЕДОСТАТНЬО ДЛЯ ТОГО
Периоды могут несколько варьироваться в геополитическом
АТРИБУТЪТ ІД ПРЕДОСТАВЯ УНИКАЛЕН ИДЕНТИФИКАТОР
Халиф Омар Ибн Аль-Хаттаб разбил 172-тысячное войско на*

PUBLICO TEXT CYRILLIC SEMIBOLD ITALIC, 14 PT

**СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА ПО НАЧИНИ, НАРЕЧЕНИ ИСТИНСКИ
Индуистердің түсінігі бойынша шактидің көмегімен адам
ВЫХОД НОВОЙ ВЕРСИИ БЫЛ ЗАПЛАНИРОВАН 2019 ГОД
Был заключён ряд перемирий с Францией и Шотландией**

PUBLICO TEXT CYRILLIC BOLD, 14 PT [ALTERNATE Я я]

**КОЛОННЫ ИЛИ ПОЛУКОЛОННЫ, ТО ОНИ НЕ ОТНОСЯТСЯ
Упадке культуры этого периода по сравнению с культурой
НЕОБХОДИМО ОТМЕТИТЬ И ТО ЧТО МНОГИЕ ЭЛЕМЕНТЫ
Това обикновено се отнася до телекомуникационни мрежи**

PUBLICO TEXT CYRILLIC BOLD ITALIC, 14 PT

ΜΕΣΟ ΟΡΟ 247 ΜΕΤΡΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΑΘΜΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
 Τύποι οθονών: αυτές που ανακλούν μια φωτεινή δέσμη όπως αυτή
 ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΡΟΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ
 Οι λικνίσεις της Σελήνης χωρίζονται στις γεωμετρικές λικνίσεις την

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, 14 PT

ΑΦΗΣΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΠΝΟΗ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ
Γραφικό περιβάλλον αποτελούμενο από μία ή περισσότερες εικονικές
ΕΠΑΝΔΡΩΜΕΝΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΕΣ ΠΤΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
Την κρυσταλλοποίηση ενός παγκόσμιου ωκεανού μάγματος λίγο μετά

PUBLICO TEXT GREEK ITALIC, 14 PT

ΓΗΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΛΑΜΠΡΑΝΤΟΡ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ
 Το διαστρικό διάστημα φτάνει έως τις εξωτερικές παρυφές του
ΤΗΝ ΟΡΟΣΕΙΡΑ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΤΩΝ 2.710 ΜΕΤΡΩΝ
 Στρώση του DVD δεδομένα γράφονται από το κέντρο προς την

PUBLICO TEXT GREEK SEMIBOLD, 14 PT

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ
Από την πόλη Τουρ για να εκβάλει τελικώς στον Ατλαντικό Ωκεανό
ΕΤΣΙ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΝΝΟΙΕΣ ΟΠΩΣ Ο ΦΑΚΕΛΟΣ, Ο ΚΑΔΟΣ ΚΑΙ Η
Ιστορικό αξιοθέατο που έχει ιδιαίτερη σημασία για τους Πολωνούς

PUBLICO TEXT GREEK SEMIBOLD ITALIC, 14 PT

ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΡΙΛΑΝΤ ΚΑΙ
 Τα νερά του Κόλπου είναι 5-8°C θερμότερα από τα νερά του
ΠΑΡΙΣΙ ΕΓΙΝΕ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ
 Ισπανοί χαρτογράφοι σημείωναν την περιοχή που δεν είχαν

PUBLICO TEXT GREEK BOLD, 14 PT

1.700 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΕΚΤΕΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΑΜΠΑΜΑ
Εξερεύνησε για λογαριασμό του βρετανικού στέμματος τις ακτές
ΗΤΑΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΥ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΥ ZENIT
Πλείστα αναδυόμενα προβλήματα όπως ηθικής τάξης καθώς και

PUBLICO TEXT GREEK BOLD ITALIC, 14 PT

PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, SEMIBOLD, BOLD, 15/19 PT

ROMAN SMALL CAPS

ROMAN

SEMIBOLD

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

ITALIC

BOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

ITALIC

THE SPANISH WAR, which began in 1739, and the French war which soon followed it occasioned further increase of the debt, which, on the 31st of December 1748, after it had been concluded by the **Treaty of Aix-la-Chapelle**, amounted to £78,293,313. The most profound peace of the seventeen years of continuance had taken no more than £8,328,354 from it. A war of less than nine years' continuance added £31,338,689 to it (Refer to James Postlethwaite's *History of the Public Revenue*). During the administration of Mr. Pelham, the interest of the public debt was reduced from 4% to 3%; or at least measures were taken for reducing it, from four to three per cent; the **sinking fund** was increased, and some part of the public debt was paid off. In 1755, before the breaking out of the late war, the funded debt of Great Britain amounted to £72,289,673. On the 5th of January 1763, at the conclusion of the peace, the funded debt amounted to £122,603,336, whereas the unfunded debt has been stated at £13,927,589. But the expense occasioned by the war did not end with the conclusion of the peace, so that though, on the 5th of January 1764, the funded debt was increased (partly by a new loan, and partly by funding a part of the unfunded debt) to £129,586,782, there still remained (according to the very well informed author of *Considerations on the Trade and Finances of Great Britain*) an unfunded debt which was brought to account in that and the following year of £975,017. In 1764, therefore, the

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, SEMIBOLD, BOLD, 15/19 PT

ROMAN SMALL CAPS

ROMAN

ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

SEMIBOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

BOLD

ITALIC

СИТУАЦИОНИЗМ СЛОЖИЛСЯ НА СТЫКЕ НЕБОЛЬШИХ художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году **Иваном Щегловым**. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель **Александр Троччи**, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации - был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (*жена Ги Дебора*), а также Рауль Ванейгем. В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, SEMIBOLD, BOLD, 15/19 PT

ROMAN SMALL CAPS

ROMAN

ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

SEMIBOLD

ITALIC

BOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την *θεωρία της θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων* και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους **διαδόθηκαν και βρήκαν** απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα θεωρητικά θεμέλια της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή

PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, BOLD, 11/14 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called

PUBLICO TEXT SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 11/14 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, BOLD, 11/14 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским ин-

PUBLICO TEXT CYRILLIC SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 11/14 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, 11/14 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «*Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων*» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες

PUBLICO TEXT GREEK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 11/14 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «*Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων*» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετρι-

PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, BOLD, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed

PUBLICO TEXT SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

METHODOLOGIES OF AESTHETICS

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

THE STATE OF CRITICISM

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, BOLD, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттрристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

PUBLICO TEXT CYRILLIC SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

ИСТОКИ СИТУАЦИОНИЗМА

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттрристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - *его часто упрекали* в диктатуре по

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάν-

PUBLICO TEXT GREEK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάν-

 PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning

 PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empiri-

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Летристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Панъевропейские коллабораторы

Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации - был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Летристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Панъевропейские коллабораторы

Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации - был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστες, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστες είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστες δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστες εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστες προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, BOLD, 9/12 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστες, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστες είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστες δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστες εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστες προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της

 PUBLICO TEXT ROMAN, ITALIC, BOLD, 8/10 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly grounded. This situation appears to me to be due to the inherent inadequacy and inconclusiveness of empirical aesthetics when it stands alone; the grounds of this inadequacy I shall seek to establish in the following. Granting that the aim of every aesthetics is to determine the Nature of Beauty, and to explain our feelings about it, we may say that the empirical treatments propose to do this either by describing the aesthetic object and extracting the essential elements of Beauty, or by describing the aesthetic experience and extracting the essential elements of aesthetic feeling, thereby indicating the

 PUBLICO TEXT SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 8/10 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: a prime example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at

 PUBLICO TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 8/10 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: a prime example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at

PUBLICO TEXT CYRILLIC ROMAN, ITALIC, BOLD, 8/10 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единичным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор - *его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движения*.

Панъевропейские коллабораторы

Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации - был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем. В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое действие», что часто приводило к склокам внутри движения. Так из-за излишнего «эстетства» из группы Ги Дебором были изгнаны Ральф Рамни и Мишель Бернштейн. Ситуационисты придерживались диалектического взгляда на искусство и идеологию и требовали их преодоления. Однако изгнанные из SI часто называли эту политику догматической. В 1966 году студенты-ситуационисты осуществили захват и возглавили самоуправление Страсбургского университета, положив начало

PUBLICO TEXT CYRILLIC SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 8/10 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма,*

PUBLICO TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 8/10 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству - сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» - мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма,*

PUBLICO TEXT GREEK ROMAN, ITALIC, BOLD, 8/10 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μπροσέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroschia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει ο Ραλφ Ράμνεϊ και των Λετριστών που αναφέρθηκαν πιο πάνω. Στόχος της Καταστασιακής Διεθνούς ήταν η ίδρυση μιας οργάνωσης που θα πραγματοποιούσε την κατάργηση των ορίων μεταξύ τέχνης και καθημερινής ζωής. Μέλη της οργάνωσης ήταν καλλιτέχνες πάνω από δέκα εθνικοτήτων. Ανάμεσά του ήταν και οι Ατίλα Κοτάνι, Ζακλίν ντε Γιονγκ, Χανς Πλάτσεκ, Ιβάν Στοέγκλοφ, Ραούλ Βανεγκέμ, Αλεξάντερ Τρόκι, Ούβε Λάουσεν, Μισέλ Μπέρνσταϊν, Μουσταφά Χαγιατί, Αμπντελχαφίντ Χατίμπ, Ρενέ Βιενέ, Γκρέτελ Στάντλερ και ο Ντίτερ Κούνζελιαν

PUBLICO TEXT GREEK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 8/10 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με

PUBLICO TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 8/10 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με

PUBLICO TEXT ROMAN, 7/9 PT

THE SENSE OF CONSTRUCTING situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The same defined situationism as “a meaningless

PUBLICO TEXT ROMAN, 7/9 PT

The sense of constructing situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The same defined situationism as “a meaningless

PUBLICO TEXT SEMIBOLD, 7/9 PT

The sense of constructing situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The

PUBLICO TEXT ROMAN, 6/8 PT [TRACKING +6]

THE SENSE OF CONSTRUCTING situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The same defined situationism as “a meaningless term improperly derived from the above. There is no such thing as situationism, which would mean an of interpretation of existing facts. The notion of situationism is obviously devised by antisituationists.” They fought against the main obstacle on the fulfillment of such superior passionate living, identified by them in advanced capitalism. Their

PUBLICO TEXT ROMAN, 6/8 PT [TRACKING +6]

The sense of constructing situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The same defined situationism as “a meaningless term improperly derived from the above. There is no such thing as situationism, which would mean an of interpretation of existing facts. The notion of situationism is obviously devised by antisituationists.” They fought against the main obstacle on the fulfillment of such superior passionate living, identified by them in advanced capitalism. Their

PUBLICO TEXT SEMIBOLD, 6/8 PT [TRACKING +6]

The sense of constructing situations is to fulfill human primitive desires and pursue a superior passionate quality. From *Internationale Situationiste #1*: “This alone can lead to the further clarification of these simple basic desires, and to the confused emergence of new desires whose material roots will be precisely the new reality engendered by situationist constructions. *We must thus envisage a sort of situationist-oriented psychoanalysis in which, in contrast to the goals pursued by the various currents stemming from freudianism, each of the participants in this adventure would discover desires for specific ambiances in order to fulfill them. each person must seek what he loves, what attracts him. Through this method one can tabulate elements out of which situations can be constructed, along with projects to dynamize these elements.*”

The primary obstacle to situations, therefore, is the culture of the advanced capitalist society. The first issue of the journal *Internationale Situationiste* defined a situationist as “having to do with the theory or practical activity of constructing situations. One who engages in the construction of situations.” The same defined situationism as “a meaningless term improperly derived from the above. There is no such thing as situationism, which would mean an of interpretation of existing facts. The notion of situationism is obviously devised by antisituationists.” They fought against the main obstacle on the fulfillment of such superior passionate living, identified by

STYLES INCLUDED IN COMPLETE FAMILY

Publico Text LCG Roman
 Publico Text LCG Italic
 Publico Text LCG Semibold
 Publico Text LCG Semibold Italic
 Publico Text LCG Bold
 Publico Text LCG Bold Italic

SUPPORTED LANGUAGES

Afrikaans, Albanian, Asturian, Azerbaijani (Cyrillic), Basque, Belarusian, Breton, Bosnian (Cyrillic), Bosnian (Latin), Bulgarian, Catalan, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Finnish, French, Galician, German, Greek, Greenlandic, Guarani, Hawaiian, Hungarian, Ibo, Icelandic, Indonesian, Irish, Gaelic, Italian, Kurdish, Latin, Latvian, Lithuanian, Livonian, Macedonian, Malagasy, Maltese, Maori, Moldavian, Norwegian, Occitan, Polish, Portuguese, Romanian, Romansch, Russian, Saami, Samoan, Scots, Scottish Gaelic, Serbian (Cyrillic), Serbian (Latin), Slovak, Slovenian, Spanish (Castilian), Swahili, Swedish, Tagalog, Turkish, Ukrainian, Uzbek (Cyrillic), Uzbek (Latin), Walloon, Welsh, Wolof

CONTACT

Commercial Type
 277 Grand Street, Floor 3
 New York, New York 10002

office 212 604-0955
www.commercialtype.com

COPYRIGHT

© 2022 Commercial Type. All rights reserved.
 Commercial® is a registered trademark & Publico™ is
 a trademark of Schwartzco Inc., dba Commercial Type.

This file may be used for evaluation purposes only.

ABOUT THE DESIGNERS

Paul Barnes (born 1970) is a graphic and type designer, as well as a partner with Christian Schwartz in Commercial Type, a type foundry based in London and New York. He is also a long-term collaborator with Peter Saville, resulting in diverse work such as identities for Givenchy, 'Original Modern' for Manchester, the England football team kit, and the logo for Kate Moss.

Barnes has worked as an advisor and consultant to numerous publications, notably *Wallpaper**, *Harper's Bazaar*, and *frieze*. His interest in the modern and vernacular is encompassed in his type design, ranging from the contemporary, such as for Björk, to the British lettering of the 18th century that influenced the extensive Chiswick typeface (2017). Whilst consultant to *The Guardian*, he designed Guardian Egyptian with Schwartz. He has designed typefaces for the National Trust in England, the numbers for Puma at the 2010 World Cup, and also for the England football team for Umbro. For Commercial Type, he co-designed Publico with Schwartz and, independently, Austin, Dala Floda, and Marian, amongst others.

Following the redesign of *The Guardian*, as part of the team headed by Mark Porter, Barnes was awarded the Black Pencil from the D&AD. They were also nominated for the Design Museum 'Designer of the Year'. In September 2006, he was named one of the 40 most influential designers under 40 in *Wallpaper** with Schwartz. A year later *The Guardian* named him as one of the 50 best designers in Britain.

Christian Schwartz (born 1977) is a partner, along with Paul Barnes, in Commercial Type, a foundry based in New York and London. A graduate of Carnegie Mellon University, Schwartz worked at MetaDesign Berlin and Font Bureau prior to spending several years working on his own before forming Schwartzco Inc. in 2006 and Commercial Type in 2008. Schwartz has published fonts with many respected independent foundries, and has designed proprietary typefaces for corporations and publications worldwide.

Schwartz's typefaces have been honored by the Smithsonian's Cooper Hewitt National Design Museum, the New York Type Directors Club, and the International Society of Typographic Designers, and his work with Barnes has been honored by D&AD. As part of the team that redesigned *The Guardian*, they were shortlisted for the Designer of the Year prize by the Design Museum in London. Schwartz and Barnes also were named two of the 40 most influential designers under 40 by *Wallpaper**, and Schwartz was included in *Time* magazine's 2007 'Design 100'. In early 2007, Schwartz and German design luminary Erik Spiekermann were awarded a gold medal by the German Design Council (Rat für Formgebung) for the typeface system they designed for Deutsche Bahn.

Ilya Ruderman is a type designer living and working in Moscow, where he did his undergraduate studies at the Moscow State University of Print. His interest in type came from his classes with Alexander Tarbeev, and as his interest developed into a passion he chose to attend the Type and Media course at the Royal Academy of Art (KABK) in The Hague.

After graduating from Type and Media he returned to Moscow to pursue commercial projects for clients such as Men's Health Russia, Yes magazine, Best Life magazine, Big City magazine, Moscow City and Transport system, Perm City and Tele2. Later he worked for several years as the creative director at news agency RIA Novosti. Ruderman has lectured extensively on type and typography, both on his own and together with Valery Golyzhenkov. Ruderman is a curator of the Type & Typography course at the British Higher School of Art and Design and currently is co-founder of two studios: CSTM Fonts and Moscow Design Studio.

Panagiotis Haratzopoulos is an Athens-based designer specializing in Greek type design and typography. Born in 1967 in Athens, Panos studied graphic design in Polytechnic College in Athens and then acquired an MA in Graphic Fine Arts from the University of Kent in England. He is specialised in type and multimedia design, and has designed websites and CD-ROMs for large cultural institutions and museums. Together with Yiannis Kouroudis he started Cannibal (www.fonts.gr) in 1995.

An accomplished type designer, Panos has created original designs for clients in Greece as well as Greek versions of well-known typefaces for a range of typefoundries in Europe and the United States, including Christian Schwartz's Neutraface, Farnham, Amplitude, Stag, and Stag Sans.